

Arrest

nr. 156 281 van 10 november 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 16 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 januari 2013 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 juli 2012 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet).

Op 15 oktober 2012 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Dit is thans de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.07.2012 werd ingediend door:

*Y., G. [...]
Nationaliteit: [...]
geboren te [...] op [...]
Adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene verklaart dat hij naar België is gekomen om zijn echtgenote te vervoegen en dat zijn aanvraag gezinshereniging ten onrechte werd geweigerd. De dienst vreemdelingenzaken zou onzorgvuldig hebben gehandeld en bij de behandeling van de aanvraag van het visum van betrokkene enkel op het inkomen van zijn echtgenote hebben gebaseerd en zou geen behoeften analyse hebben gemaakt van het integraal gezin om op basis daarvan vast te stellen welke bestaansmiddelen zij behoeven om in hun behoeften te voorzien, zonder ten laste te vallen van de overheid. Hierbij dient te worden opgemerkt dat om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie met een vreemdeling met verblijfsrecht betrokkene dient te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 10 van de wet van 15.12.1980 en dat een aanvraag op basis van het artikel 9bis van dezelfde wet, niet beschouwd kan worden als een soort van 'alternatief' op de bestaande procedures. Bovendien toont betrokkene niet aan waarom dit gegeven een buitengewone omstandigheid zou vormen waardoor hij de aanvraag om machtiging niet in zijn land van herkomst kan indienen.

De advocaat van betrokkene verwijst verder naar de toestand waarin betrokkene zich op dit moment bevindt met zijn echtgenote in het kader van hun gezinsleven. Hij licht dit verder niet toe en toont evenmin aan waarom dit een buitengewone omstandigheid zou vormen waardoor betrokkene niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren om daar zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Hierbij kan gesteld worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de familiale relatie betekent, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied.

De advocaat van betrokkene meent eveneens dat in gelijkaardige dossiers regularisatiebeslissingen genomen en dat het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden. Het is echter aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog zijn met degene waaraan hij

refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt, overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Het feit dat er in Armenië geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is en dat betrokkene een visum dient aan te vragen in Moskou vormt geen buitengewone omstandigheid. Regelmatig zijn er Armeniërs die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Moskou. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk de kosten en de omweg. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Armeense burgers. Wat betreft de opmerking dat het niet redelijk te verantwoorden is om betrokkene een reis naar Moskou te laten financieren, dient te worden opgemerkt dat betrokkene zelf het initiatief heeft genomen om zonder de nodige machtiging naar België te reizen en dat hij zelf verantwoordelijk is voor de situatie waarin hij zich nu bevindt. Bijgevolg kan dit niet als buitengewone omstandigheid worden weerhouden. Indien betrokkene toch financiële steun nodig heeft, staat het hem vrij om beroep te doen op de internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis naar zijn land van herkomst.

De elementen die worden aangehaald in de gegrondheid, namelijk zijn zelfverklearde integratie, het beroep op het artikel 8 EVRM en het artikel 3 EVRM worden in deze fase niet behandeld.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De advocaat van betrokkene haalt tevens een dat zijn cliënt wenst om gehoord te worden teneinde zijn argumenten verder te lichten, hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure.”

2. Ontvankelijkheid van het beroep

In de nota met opmerkingen werpt verweerder op dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij het beroep in zoverre dit is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 oktober 2012.

Uit het verzoekschrift blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 oktober 2012 niet werd aangevochten. Deze vaststelling volstaat om de exceptie te verwerpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur: de zorgvuldigheidsplicht, het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel. Uit de toelichting bij het middel blijkt verzoeker ook een schending aan te voeren van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna verkort: het EVRM).

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of

klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel¹.

Verwerende partij heeft verzoeker zijn aanvraag overeenkomstig art. 9bis vv. onontvankelijk verklaard op 15.10.2012 op basis van het ontberen van uitzonderlijke omstandigheden.

Verzoeker heeft de eer om op te merken dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.). Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen".

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, , Rv.St, 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen".

"Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires".

Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

Er weze benadrukt dat alles kan ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid, voor zover het beantwoordt aan de voornoemde algemene begripsomschrijving.

Verzoeker is de mening toegedaan dat verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft en dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de concrete situatie van verzoeker.

Zoals vermeld heeft verzoeker in het verleden een aanvraag tot gezinshereniging verricht bij de bevoegde diplomatieke post in zijn land van herkomst, in casu Moskou (Rusland).

Zijn aanvraag werd resoluut geweigerd ingevolge gemeente ontoereikende bestaansmiddelen in hoofde van verzoeker zijn echtgenote, zonder dat verwerende partij in casu een behoefteanalyse had opgemaakt.

Het is echter zo dat, wanneer het gezinslid in casu geen toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, verwerende partij in het kader van een gezinshereniging een behoefteanalyse diende op te stellen van het integraal gezin en op basis daarvan vaststellen welke bestaansmiddelen zij behoeven om in hun behoeften te voorzien, zonder ten laste te vallen van de overheid.

Deze analyse vond niet plaats, nadat verzoeker zijn laatste spaargelden had verbruikt om vanuit Armenië naar Moskou te verkasten en aldaar wekenlang te moeten wachten op een teleurstellende beslissing met een totale financiële fiasco voor verzoeker.

Verzoeker heeft gelet op het voorgaande in zijn verzoekschrift expliciet gemeld dat het niet redelijk te verantwoorden is om verzoeker - rekening houdende met de gewezen afwijzing van zijn gezinshereniging - een tweede reis naar Moskou te laten financieren met de benodigde verblijfsduur aldaar, om niet over de zekerheid te beschikken om een deugdelijke aanvraag te doen met een eventuele gunstige resultaat.

De stelling van verwerende partij dat verzoeker zelf het initiatief heeft genomen om zonder machtiging naar België te reizen, doet geen afbreuk aan zijn recht om zelfs vanuit een illegale verblijfspositie in België een aanvraag tot verblijf in te stellen conform art. 9bis vv.

Er weze tevens opgemerkt dat verzoeker met een toeristenvisum naar België is gereisd.

Bovendien merkt verzoeker op de financiering door IOM voor personen betreft die België definitief wensen te verlaten, daar waar verzoeker gehuwd is met een persoon die in België over een onbepaalde verblijfsrecht beschikt en die weldra de Belgische nationaliteit zal bekomen, en daarom steeds zal moeten terugkeren naar België aangezien zijn echtgenote in België woont om zich alhier definitief met haar te herenigen.

Verwerende partij haalt tevens in de bestreden beslissing aan dat het verplichting om terug te keren naar zijn land van herkomst geen breuk van de familiale relatie zou uitmaken, doch eerder een eventuele tijdelijke verwijdering, doch vergeet te melden dat verzoeker in eerste instantie al reeds afgewezen is door verwerende partij in het kader van zijn gezinshereniging, waardoor de kans om een eventuele tweede aanvraag vanuit Moskou in te stellen zal uitmonden in een definitieve scheiding van zijn relatie met zijn echtgenote.

Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie (R.v.V., nr. 11.801, 27.05.2008). Het begrip gezinsleven in artikel 8EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dien te worden geïnterpreteerd. De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België, wat in casu blijkt uit het administratief dossier.

Verwerende partij dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en zulks op een afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VANKOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THijs, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Verwerende partij heeft ten onrechte de procedure art. 9bis v.w. onontvankelijk verklaard.

In casu meent verzoeker dat de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel en tevens een schending van de motiveringsplicht vervat in art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 de Wet de Wet van wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk is en dient deze te worden vernietigd. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip 'afdoende', zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoeker ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die verhinderen dat hij de aanvraag om machtiging tot verblijf kan indienen via de gewone procedure, met name via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierbij wordt uitvoering

ingegaan op de verschillende door hem aangehaalde elementen en telkens – in tegenstelling tot hetgeen hij betoogt – *in concreto* toegelicht waarom deze elementen niet in aanmerking worden genomen.

De Raad besluit dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct of kennelijk onredelijk is, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het raam van de toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9*bis*, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op: [...].”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verweerder over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de verweerder na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd

voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" in artikel 9bis van de vreemdelingenwet, strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend.

In de aanvraag om machtiging tot verblijf verwijst verzoeker naar vier redenen om de aanvraag vanuit België in te dienen:

Ten eerste is het onwenselijk om terug te keren om in Moskou de aanvraag te doen, aangezien zijn aanvraag tot gezinshereniging in het verleden ten onrechte werd geweigerd en de kans niet reëel is dat de bevoegde diensten de aanvraag zouden aanvaarden en goedkeuren.

Ten tweede bevindt verzoeker zich op dit moment in een "toestand" met zijn echtgenote in het kader van hun gezinsleven.

Ten derde wordt gewezen op regularisatiebeslissingen van gelijkaardige dossiers en dat verzoeker enkel en alleen een meerwaarde betekent voor de Belgische multiculturele maatschappij.

Ten vierde is er in Armenië geen Belgische diplomatieke post. Het is niet redelijk verantwoord om - rekening houdend met de eerder afgewezen aanvraag tot gezinshereniging - een tweede trip naar Moskou te (laten) financieren met de nodige verblijfsduur aldaar, om niet over de zekerheid te beschikken om een deugdelijke aanvraag te doen met een gunstig resultaat.

In fine stelt verzoeker dat hij geen gevaar betekent voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en verwijst hier naar:

- een aanvraag gezinshereniging uit het verleden die werd afgewezen: hij heeft reeds in het verleden een aanvraag gezinshereniging ingediend bij de bevoegde diplomatieke post voor zijn land van herkomst, in zijn geval Moskou, maar dat deze geweigerd is. Verzoeker betoogt dat verweerder in die zaak toen geen behoefteanalyse heeft gemaakt en het visum onterecht heeft geweigerd wegens ontoereikende bestaansmiddelen. Verzoeker heeft toen zijn laatste spaarcenten gebruikt om deze aanvraag in Moskou te kunnen doen. Op basis van deze weigering gaat verzoeker er van uit dat de kans niet reëel is dat verweerder een nieuwe aanvraag gezinshereniging zou goedkeuren en kiest ervoor om een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aan te vragen vanuit illegaal verblijf. Het indienen van een nieuwe aanvraag gezinshereniging en verblijf te Moskou acht hij niet mogelijk om financiële redenen.

- het toeristenvisum waarmee hij naar België is gereisd.

Hij bekritiseert in het verzoekschrift ook de motivering van de bestreden beslissing betreffende:

- de financiering door IOM, omdat die enkel personen betreft die België definitief wens te verlaten, daar waar hij is gehuwd met een persoon die in België over een onbepaald verblijfsrecht beschikt en die weldra de Belgische nationaliteit zal bekomen, en daarom steeds zal moeten terugkeren naar België aangezien zijn echtgenote in België woont om zich alhier definitief met haar te herenigen.

- de verplichting om terug te keren naar zijn herkomstland geen breuk van de familiale relatie zou uitmaken, doch eerder een eventuele tijdelijke verwijdering. Verzoeker stelt dat verweerder vergeet te vermelden dat hij in eerste instantie al reeds afgewezen is in het kader van gezinshereniging, waardoor de kans om een eventuele tweede aanvraag vanuit Moskou in te stellen, zal uitmonden in een definitieve scheiding van zijn relatie met zijn echtgenote.

Verzoeker kan echter niet in redelijkheid voorhouden dat de afwijzing van zijn aanvraag tot gezinshereniging hem zou verhinderen om de aanvraag in het buitenland in te dienen. Verzoeker betwistte de afgewezen aanvraag gezinshereniging enkel met een vraag tot herziening, maar hij heeft geen beroep ingediend bij de Raad tegen deze beslissing. *In casu* tracht verzoeker alsnog een uitspraak te verkrijgen over de kwestieuze beslissing tot weigering van het visum gezinshereniging, terwijl dit niet mogelijk is in het kader van huidig beroep. In deze zin kan verweerder dan ook worden gevolgd dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geenszins de bestaande procedures vervangt of er een alternatief voor is. De Raad merkt ook op dat verzoeker zich beperkt tot een loutere bewering dat hij om financiële redenen de aanvraag niet in buitenland kan indienen.

Daargelaten de vraag of verzoeker met een toeristenvisum naar België is gekomen, kan hij evenmin in redelijkheid voorhouden dat deze omstandigheid hem zou verhinderen om de verblijfsmachtigingsaanvraag in het buitenland in te dienen.

Aangezien verzoeker niet heeft aangetoond dat hij om financiële redenen de aanvraag niet kan indienen in het buitenland, betreft het motief dat verzoeker met IOM kan terugkeren een overtollig motief. Een eventuele onregelmatigheid van dit motief leidt *in casu* niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad merkt op dat artikel 8 van het EVRM geen vrijgeleide vormt om de bestaande immigratieprocedures naast zich neer te leggen. De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Er kan in dit kader worden opgemerkt dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven; verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde verblijfsvereisten. Verzoeker laat na *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Er moet daarnaast worden gesteld dat artikel 8 van het EVRM zelf geen motiveringsverplichting oplegt aan verweerder en deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588). Het betoog van verzoeker in die zin is dan ook niet dienstig.

Het feit dat verzoeker de omstandigheden anders apprecieert dan verweerder is voorts geen middel waaruit de onwettigheid van de bestreden beslissing zou kunnen afgeleid worden.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting geen schending aan van artikel 8 van het EVRM.

De overige motieven van de bestreden beslissing worden niet betwist, laat staan weerlegd.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden dat het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel geschonden werd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Verzoeker betoogt dat niet alle gekende elementen van de aanvraag en het administratief dossier in acht werden genomen, doch blijft in gebreke *in concreto* aan te tonen met welke elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Verzoeker lijkt tevens een schending van de hoorplicht in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel te willen aanvoeren, nu hij verwijst naar het ontbreken van een direct en persoonlijk contact met het bestuur. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken bij het indienen van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf en dat hij deze aanvraag met alle nodige stukken kon onderbouwen. Verder dient te worden gesteld dat bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de betrokkene gevraagd voordeel te verlenen niet zijn onderworpen aan tegenspraak (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, "De Hoorplicht" in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247), zodat de uiteenzetting van verzoeker wat dit onderdeel van het middel betreft hoe dan ook niet dienstig is.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS, eerste voorzitter.

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier, De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS